

סיפור אחרון וזהו / אתגר קרת

בלילה ההוא, כשהשד בא לקחת ממנו את הכישרון שלו, הוא לא התווכח או יילל או עשה בלגאן. 'מה שפייר-פייר', אמר, והציע לשד כדור שוקולד 'מוצרט' וכוס לימונדה. 'היה נעים, היה טעים, היה סבבה. אבל עכשיו הגיע הזמן, והנה אתה כאן, וזאת העבודה שלך. אני לא הולך לעשות לך מזה עניין. רק אם אפשר, הייתי רוצה עוד סיפור אחד קטן לפני שאתה לוקח אותו ממני. סיפור אחרון וזהו. ככה שישאר לי עוד איזה משהו מהטעם בפה.' השד הסתכל בעטיפה הכסופה של השוקולד וידע שעשה טעות שהסכים לאכול. תמיד זה הנחמדים שעושים לך הכי הרבה בלאגנים. עם המגעילים לא היתה לו אף-פעם בעיה. באים, מוציאים את הנשמה, פותחים את הסקוץ', שולפים ממנה את הכישרון, וזהו. הבנאדם יכול לקלל ולצעוק עד מחר. הוא, בתור שד, כבר יכול לסמן וי קטן בטופס ולעבור לשם הבא ברשימה. אבל הנחמדים? כל האלה עם הדיבור השקט, הממתקים והלימונדות - מה אתה כבר יכול להגיד להם? 'טוב', נאנח השד 'אחד אחרון. אבל שיהיה קצר, הא? כבר כמעט שלוש, ויש לי לפחות עוד שתי כתובות להספיק היום.' 'קצר', חיך הבחור בעייפות 'קצרצר אפילו. שני עמודים גג. אתה יכול לראות בינתיים טלויזיה.

אחרי שחיסל עוד שני 'מוצרטים', השד התרווח לו על הספה והתחיל לשחק עם השלט. בינתיים, בחדר השני, הבחור שהביא לו את השוקולדים, המשיך לדפוק על הלוח מקשים בקצב קבוע ולא נגמר, כמו מישו שמתקתק בכספומט איזה קוד סודי של מיליון ספרות. 'הלוואי שיצא לו משהו ממש יפה', חשב לעצמו השד ובהה בנמלה שדישדשה עכשיו על המסך בסרט-טבע שבערוץ שמונה. 'משהו כזה עם הרבה עצים וילדה שמחפשת את ההורים שלה. משהו עם התחלה שתופסת אותך בביצים, וסוף כל-כך קורע, שאנשים פשוט יתחילו לבכות.' הוא היה באמת בנאדם נחמד, הבחור הזה. לא סתם נחמד, אחד עם כבוד. והשד קיווה שבבילו שהוא כבר ממש בסוף. השעה היתה אחרי ארבע, ותוך עשרים דקות, חצי שעה גג, לא משנה גמר-לא גמר, הוא חייב לפתוח לבנאדם את הסקוץ'ים, לשלוף את הסחורה ולהתחפף מכאן. אחרת, אחר-כך במחסן יאכל כזה חרא, שהוא לא רצה לחשוב על זה בכלל.

רק שההוא באמת היה בסדר. וחמש דקות אחרי זה כבר יצא מהחדר השני מזיע, עם שני עמודים מודפסים ביד. הסיפור שכתב היה באמת יפה. לא על ילדה, ולא תופס בביצים, אבל מרגש בטירוף. וכשהשד אמר לו את זה הבחור נורא שמח וגם הראה את זה והחיוך הזה

שלו נשאר גם אחרי שהשד שלף ממנו את הכישרון, קיפל אותו קטן-קטן, ושם בקופסה המיוחדת עם הקלקרים. וכל הזמן הזה הבנאדם לא עשה לו אפילו פעם אחת פרצוף של אמן מיוסר, רק הביא לו עוד ממתקים. 'תמסור לבוסים שלך תודה', אמר לשד 'תגיד להם שמה-זה נהנתי, מהכישרון והכל. אל תשכח.' והשד אמר לו שטוב, וחשב לעצמו, שאם במקום שד הוא היה גם בנאדם, או שסתם היו מכירים בנסיבות אחרות, הם יכלו להיות מה-זה חברים. 'אתה יודע מה אתה הולך לעשות עכשיו?' שאל אותו השד בדאגה כשכבר עמד בדלת. 'לא ממש, בטח יצא לי יותר ללכת לים, לראות את החברים שלי, דברים כאלה. ואתה?' 'עבודה', אמר השד וסידר לעצמו את הארגז על הגב 'אני חוץ מעבודה, אין לי כלום בראש, תאמין לי.' 'תגיד', שאל הבחור 'סתם מסקרנות, מה עושים בסוף עם כל הכשרונות האלה?' 'אני לא ממש יודע', הודה השד 'סתם, אני מביא למחסן, שמה סופרים לי אותם, חותמים על התעודות משלוח, וזהו.

מה שקורה איתם אחרי זה, ממש אין לי מושג.' 'אם בספירה יצא לך אחד יותר מדי, אני תמיד אשמח לקבל אותו חזרה.' צחק הבחור וטפח על הארגז. והשד גם צחק איתו, אבל צחוק מבואס כזה, וכל הארבע-קומות למטה רק חשב לעצמו על הסיפור שההוא כתב, ועל הג'וב הזה של הגביה, שפעם דווקא די התלהב ממנו, אבל עכשיו פתאום נראה לו מה-זה חרא. 'שתי כתובות', ניסה לנחם את עצמו בדרך לאוטו, 'כולה עוד שתי כתובות ואני גומר את היוםית.'